

dohlížeti. Obžalovaný B. směl však v tomto případě přenechati obžalovanému A. řízení svého auta jen potud, pokud tento jel jím bezvadně. Jakmile obžalovaný B. zpozoroval, že obžalovaný A. přes to, že M. zabočil svým jízdním kolem s levé strany silnice ke středu silnice, rychlost jízdy ihned přiměřeně nezmírnil a výstražného znamení nedal, bylo na něm, aby jako šofér zodpovědný za bezvadnou jízdu svého auta sám okamžitě zasáhl vhodným způsobem do řízení svého auta a dbal při tom citovaných zvláště vyhlášených předpisů. Ježto podle skutkového zjištění rozsudkového tak neučinil, dopustil se opominutí, o němž mohl již podle jeho přirozených následků, které každý snadno poznati může, jakož i podle zmíněných zvláště vyhlášených předpisů a podle svého zaměstnání jako šofér nahlížeti, že se jím může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost M., tedy nedbalosti povahy v § 335 tr. z. předpokládané.

Srážka auta obžalovaným A. řízeného s cyklistou M. a smrt M. touto srážkou přivoděná byly podle formálně bezvadného skutkového zjištění rozsudkového způsobeny zmíněným jednáním a opominutím obžalovaného A. a uvedeným opominutím obžalovaného B.

Za tohoto stavu věci nelze nalézacímu soudu důvodně vytýkati mylné právní posouzení věci, shledal-li v uvedených skutcích obžalovaných přečin proti bezpečnosti života podle § 335 tr. z.

Čís. 5970.

Zavinění řidiče automobilu, nezastavil-li hned automobil (jak to za daných okolností žádal předpis § 106, odst. 4 vlád. nař. čís. 203/1935 Sb. z. a n., který jako řidič automobilu musil znáti), nýbrž vypnul pouze motor jel dále, byť i rychlostí nepatrnou, ačkoli byl oslněn světly protijedoucího automobilu a tím neschopen pozorovati jízdní dráhu.

(Rozh. ze dne 22. září 1937, Zm II 263/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmáteční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259, č. 2 tr. ř. obžaloby na něho vznesené pro přečin podle § 335 tr. z., rozsudek zrušil a věc vrátil soudu první stolice, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti státního zastupitelství, uplatňující důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 5 a 9 a) tr. ř., nelze upříti oprávnění.

Podle § 106, odst. 4 vlád. nařízení ze dne 19. října 1935, čís. 203 Sb. z. a n., je řidič motorového vozidla povinen jízdu přiměřeně zvolniti a — je-li toho potřebí k zachránění nehody — vozidlo, po případě i motor, zastaviti mimo jiné případy »vůbec vždy, kdykoli je potřebí zvýšené opatrnosti, aby bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožena«. Uváží-li se, že rozsudek zjišťuje, že obžalovaný, spatřiv protijedoucí auto s nestlumenými reflektory na vzdálenost 500 m, dal protijedoucímu

řidiči znamení, aby světla stlumil, a že tento nereagoval, že obžalovaný sice podle posudku znalce mohl spoléhat na to, že řidič osobního auta světla na vzdálenost 50 m stlumí, že však obžalovaný vyčkával do vzdálenosti přibližně 30 m a že teprve, byv oslněn, motor vypnul, tedy v jízdě pokračoval, a konečně po nárazu na okenní tabuli auto zastavil, je nasnadě, že obžalovaný tím, že nejpozději po přiblížení se osobního auta beze stlumených světel na 50 m svoje auto neprodleně nezastavil, porušil citovaný předpis. Neboť jako šofér mohl předvídati, že nestlumil-li řidič protijedoucího auta světla na 50 m, ačkoli byl již dříve bezvýsledně na to upozorněn, nestlumí je snad vůbec, čímž sám (obžalovaný) bude oslněn a tím neschopen pozorovati jízdní dráhu, takže může narazit na nějakou překážku, i když pokračuje v další jízdě jen s nepatrnou rychlostí. Zavinění obžalovaného je spatřovati hlavně v té okolnosti, že, ačkoli podle svého doznání byl oslněn, spokojil se tím, že motor pouze vypnul, místo aby auto ihned zcela zastavil. Vědomí o nebezpečnosti svého jednání pro tělesnou neporušenost a život třetích osob zprostředkovaly mu právě citované předpisy, které jako řidič auta znáti musil (§ 233 tr. z.).

Dlužno tedy přisvědčiti zmateční stížnosti, uplatňující, že skutková zjištění rozsudku zakládají znaky skutkové podstaty přečinu podle § 335 tr. z., aspoň potud, že podle skutkových zjištění napadeného rozsudku jsou dány znaky subjektivní stránky skutkové podstaty tohoto přečinu a že soud první stolice svým zprošťujícím výrokem, opírajícím se o nedostatek zavinění obžalovaného, porušil zákon a zatížil rozsudek zmatkem podle § 281, č. 9 a) tr. ř. Vzhledem k tomu, že rozsudek některé náležitosti skutkové podstaty přečinu podle § 335 tr. z. po stránce objektivní nezjišťuje, spokojuje se v tom směru reprodukcí skutkového děje v obžalovacím spise vylíčeného, nelze se obejít bez nařízení nového hlavního přelíčení a bylo proto rozsudek zrušiti a vrátiti věc soudu první stolice k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 5971.

Věc, svěřená poručníku pro toto jeho postavení, je mu svěřena »z příčiny zvláštního příkazu vrchnostenského« ve smyslu § 181 tr. zák.

(Rozh. ze dne 22. září 1937, Zm II 316/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 181 tr. z. a přestupkem podvodu podle § 461 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost obžalovaného napadá rozsudek soudu první stolice číselně důvodem zmatečnosti podle § 281, č. 9 a) tr. ř.

Námitkou, že jednání obžalovaného, v němž nalézací soud shledal zločin úřední zpronevěry podle § 181 tr. z., nezakládá skutkovou podstatu tohoto zločinu, protože obžalovanému nebyla žádná věc svěřena